

POSTANOWIENIE

Warszawa, dnia *8 maja* 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej
M S w sprawie zgodności:

art. 128 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, ze zm.) z

art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

postanawia:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie zbadania zgodności art. 128 ust. 1 pkt 3–5 oraz ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, ze zm.) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej złożonej do Trybunału Konstytucyjnego 9 września 2011 r. skarżący zakwestionował zgodność art. 128 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, ze zm.; dalej: ustawa o ABW oraz AW) z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 2 i art. 66 ust. 2 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona na podstawie następującego stanu faktycznego i prawnego.

Decyzją z dnia grudnia 2009 r. (nr) Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (dalej: ABW) odmówił skarżącemu wypłaty m.in. odprawy z tytułu zwolnienia ze służby w ABW. Decyzją z dnia marca 2010 r. (nr) Szef ABW utrzymał w mocy powyższe rozstrzygnięcie. Skargę złożoną na decyzję organu II instancji Wojewódzki Sąd Administracyjny w W oddalił wyrokiem z dnia września 2010 r. (sygn. akt). Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia kwietnia 2011 r. (sygn. akt) oddalił skargę kasacyjną wniesioną od orzeczenia sądu I instancji.

Decyzją z dnia lipca 2009 r. (nr) Szef ABW odmówił skarżącemu wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystane urlopy w roku zwolnienia ze służby oraz za zaległe urlopy. Szef ABW decyzją z dnia września 2009 r. (nr) utrzymał w mocy decyzję z dnia lipca 2009 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia września 2010 r. (sygn. akt) uchylił decyzję Szefa ABW z dnia września 2009 r. (nr). Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia kwietnia 2011 r. (sygn. akt) uchylił wyrok WSA i oddalił skargę złożoną na decyzję z dnia września 2009 r.

Z wydaniem wskazanych w skardze rozstrzygnięć skarżący wiąże naruszenie konstytucyjnego prawa do bezpłatnego urlopu wypoczynkowego (art. 66 ust. 2 Konstytucji) oraz prawa do równej ochrony innych praw majątkowych (art. 64 ust. 2 Konstytucji). Do naruszenia tych praw doszło w wyniku odmowy przyznania skarżącemu odprawy (inne prawo majątkowe w rozumieniu art. 64 ust. 2 Konstytucji) oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Ostateczne rozstrzygnięcia zostały wydane na podstawie art. 128 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ABW oraz AW, który określa, komu przysługują wskazane powyżej świadczenia finansowe. Z kręgu osób uprawnionych wyłączeni zostali m.in. funkcjonariusze, którzy – podobnie jak skarżący – zostali zwolnieni ze służby z powodu dwukrotnego niestawiennictwa przed komisją lekarską. W lepszej sytuacji od skarżącego są natomiast funkcjonariusze wydeleni dyscyplinarnie ze służby, ponieważ oni – na podstawie art. 128 ust. 2 zaskarżonej ustawy – zachowują 50% odprawy oraz ekwiwalent za urlopy wypoczynkowe niewykorzystane w latach poprzedzających rok zwolnienia ze służby. Zdaniem skarżącego taki stan prawny narusza zasadę równości w zakresie praw wynikających z art. 66 ust. 2 i art. 64 ust. 2 Konstytucji. Skarżący nie uzyskał bowiem świadczeń pieniężnych, które przysługiwałyby mu (w ograniczonym zakresie), gdyby dopuścił się innego, cięższego naruszenia obowiązków, uzasadniającego zwolnienie ze służby w trybie dyscyplinarnym. W ocenie skarżącego pozbawienie go prawa do odprawy i do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy nie znajduje – przy dodatkowym uwzględnieniu regulacji wynikającej z art. 128 ust. 2 ustawy o ABW oraz AW – żadnego aksjologicznego uzasadnienia. Pozbawienie go tych świadczeń nie spełnia także przesłanek opisanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji. We wniesionej skardze skarżący zarzuca naruszenie zasad wynikających z art. 2 Konstytucji i wnosi

o dopuszczenie możliwości potraktowania tego przepisu jako samodzielnego wzorca kontroli konstytucyjności zaskarżonych regulacji.

Skarżący wskazuje ponadto, że ograniczenie przysługujących mu praw nie zostało dokonane w drodze wyraźnego zapisu ustawowego, lecz przez wnioskowanie *a contrario*.

Na marginesie skarżący zwraca uwagę na okoliczność, że w innych służbach mundurowych dwukrotne niestawiennictwo przed komisją lekarską nie skutkuje odebraniem prawa do odprawy i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest środkiem ochrony konstytucyjnych praw i wolności, którego wniesienie zostało uzależnione od spełnienia licznych warunków wynikających bezpośrednio z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w przepisach ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji wymogiem, którego spełnienie warunkuje merytoryczne rozpatrzenie skargi konstytucyjnej, jest naruszenie konstytucyjnego prawa podmiotowego lub konstytucyjnej wolności wskutek wydania rozstrzygnięcia na podstawie kwestionowanej regulacji. Oznacza to niemożność badania w trybie skargi konstytucyjnej przepisów, które nie stanowiły podstawy wydania wskazanego w skardze jako ostateczne rozstrzygnięcia, jak też takich, w których treści nie można upatrywać źródła naruszenia praw lub wolności wskazanych w skardze konstytucyjnej.

Skarżący naruszenie swoich konstytucyjnych praw upatruje w odmowie przyznania mu odprawy oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. O tym, komu przysługują te świadczenia, decyduje

zaskarżony art. 128 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ABW oraz AW. Zakwestionowany art. 128 ust. 1 pkt 3–5 ustawy o ABW oraz AW dotyczy innych świadczeń, których przyznanie albo nie było przedmiotem rozstrzygnięcia przez orzekające w sprawie organy (zwrot kosztów przejazdu do obranego miejsca zamieszkania dla siebie, małżonka oraz dzieci pozostających na jego utrzymaniu, jak też zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego według zasad obowiązujących przy przeniesieniach służbowych oraz świadczenia pieniężne przysługujące stosownie do przepisów wydanych na podstawie art. 90 ust. 4 ustawy o ABW oraz AW) albo zostało rozstrzygnięte zgodnie z wnioskiem skarżącego (zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w danym roku przejazd). Tym samym przepisy art. 128 ust. 1 pkt 3–5 ustawy o ABW oraz AW nie mogą stanowić przedmiotu kontroli w trybie skargi konstytucyjnej.

Z tych samych powodów nie może stanowić przedmiotu wniesionej skargi konstytucyjnej art. 128 ust. 2 zaskarżonej ustawy. Uzasadnienia orzeczeń wydanych w sprawie skarżącego przesądzają, że podstawą odmowy przyznania skarżącemu żądanych przez niego świadczeń był wyłącznie art. 128 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ABW oraz AW. Artykuł 128 ust. 2 tejże ustawy był wprawdzie wielokrotnie powoływany przez skarżącego w wniesionej skardze, ale jako element otoczenia normatywnego, w którym funkcjonuje zaskarżona regulacja. Wobec tej regulacji skarżący nie podniósł żadnych zarzutów wskazujących na jej niekonstytucyjność.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny – w zakresie zbadania zgodności art. 128 ust. 1 pkt 3–5 oraz ust. 2 ustawy o ABW oraz AW – na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 i art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W zakresie zarzutów sformułowanych względem art. 128 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ABW oraz AW skarga konstytucyjna została przekazana do merytorycznego rozpoznania.